AUTOPORTRET

Lucian Blaga e mut ca o lebada.
In patria sa
zapada fapturii tine loc de cuvant.
Sufletul lui e in cautare
in muta, seculara cautare
de totdeauna,
si pana la cele din urma hotare.

El cauta apa din care bea curcubeul.
El cauta apa,
din care curcubeul
isi bea frumusetea si nefiinta.

Lucian Blaga

POETUL

Intru pomenirea lui Rainer Maria Rilke

Prietena, sa nu mai rostim zadarnicul sunet
cu care-l chemau muritorii!
Astazi, vorbind pentru toti
el nu are chip si nu are nume - poetul!
Viata lui mult ne-a mirat,
ca un cantec cu tulbure talc,
ca un straniu eres.

In anii de demult
poetul, cuvantul strivindu-si, a indurat
napastele toate cu barbatie
si cele mai mari, cele mai crunte dureri, si le-a stins
in muntele singuratatii, ce si-a ales.
Cand la un semn
s-au surpat albastrimile cerului,
si minutarele vremii treceau
ca taisuri prin toata faptura,
in anii aceia, poetul voi sa uite de semeni si vatra.

In anii cumplitelor pacle
cand pamantenii cu sfanta lor omenie si carne
s-au destramat fara numar,
si viata - atata s-a stins
de-ar fi fost, vai, tocmai de-ajuns
ca duhul sa prinda trup pe pamant.
Poetul, cu numele sters si pierdut, s-a retras
sub pavaza muntelui,
facandu-se prieten inaltelor piscuri de piatra.

Si neajuns, neclintit, a ramas in jurul destinului
flancat de albe si negre solstitii
mare si singur.
Nu l-a ucis amarnica grija din vale, nici gandul
ca Dumnezeu rapitu-si-a singur putinta-ntruparii.
Nu l-au razbit nici tunetul din departari,
nici tenebrele.
Si nu l-a schimbat in cenusa
fulgerul care i-a fost pentr-o clipa
oaspete-n prag.
Mereu isi da siesi cuvantul
si pasul sau era legamant.

Ingaduie Prietena, sa-ti amintesc ca Poetul
muri numai mult mai tarziu.
Mult mai tarziu, ucis
de-un ghimpe muiat in azur
ca de-un spine cu foc de albina.

Muri poetul ucis sub soare de-un trandafir,
de-un ghimpe muiat
in simplu albastru, in simpla lumina.
De-atunci, in frunzare-aplecate
privighetoarele toate-amutira
uimite de cele-ntamplate.
Privighetorile ceasului, din rarele noastre gradini,
amutira-n lumina ce-apare-n zadar
si fara de semne, de-atunci.

Si nu stiu nimic pe pamant
ce-ar putea sa le-ndemne
sa cante iar.

Lucian Blaga

CANTECUL OBARSIEI

La obarsie, la izvor
nici o apa nu se-ntoarce,
decat sub chip de nor.
La obarsie, la izvor
nici un drum nu se intoarce
decat in chip de dor.
O, drum si ape, nor si dor,
ce voi fi, cand m-oi intoarce
la obarsie, la izvor?
Fi-voi dor atuncia? Fi-voi nor?

Lucian Blaga

PAMANTUL

Pe spate ne-am intins in iarba: tu si eu.
Vazduhul topit ca ceara-n arsita de soare
curgea de-a lungul peste miristi ca un rau.
Tacere-apasatoare stapanea pamantul
si-o intrebare mi-a cazut in suflet pana-n fund.

N-avea sa-mi spuna
nimic pamantul? Tot pamantu-acesta
neandurator de larg si-ucigator de mut,
nimic?

Ca sa-l aud mai bine mi-am lipit
de glii urechea - indoielnic si supus -

si pe sub glii ti-am auzit
a inimei bataie zgomotoasa.

Pamantul raspundea.

Lucian Blaga

GORUNUL

In limpezi departari aud din pieptul unui turn
cum bate ca o inima un clopot
si-n zvonuri dulci
imi pare
ca stropi de liniste imi curg prin vine, nu de sange.

Gorunul din margine de codru,
de ce ma-nvinge,
cu aripi moi atata pace,
cand zac in umbra ta
si ma dezmierzi cu frunza-ti jucausa?

O, cine stie? - Poate ca
din trunchiul tau imi vor ciopli
nu peste mult sicriul,
si linistea
ce voi gusta-o intre scandurile lui,
o simt pe semne de acum:
o simt cum frunza ta mi-o picura in suflet -
si mut
ascult cum creste-n trupul tau sicriul,
sicriul meu,
cu fiecare clipa care trece,
gorunule din margine de codru.

Lucian Blaga

MUGURII

Un vant de seara
aprins saruta cerul de Apus
si-i scoate ruji de sange pe obraji.
Trantit in iarba rup cu dintii
gandind aiurea - mugurii
unui vlastar primavaratic.

Imi zic: "Din muguri
amari infloresc potire grele de nectar"
si cald din temelii tresar
de-amarul tinerelor mele patimi.

Lucian Blaga

NOI SI PAMANTUL

Atatea stele cad in noaptea asta.
Demonul noptii tine parca-n mani pamantul
si sufla peste el scantei ca peste-o iasca
napraznic sa-l aprinda.
In noaptea asta-n care cad
atatea stele, tanarul tau trup
de vrajitoare-mi arde-n brate
ca-n flecarile unui rug.
Nebun,
ca niste limbi de foc eu bratele-mi intind,
ca sa-ti topesc zapada umerilor goi,
si sa-ti sorb, flamandsa-ti mistui
puterea, sangele, mandria, primavara, totul.
In zori cand ziua va aprinde noaptea,
cand scrumul noptii o sa piara dus
de-un vant spre-apus,
in zori de zi as vrea sa fim si noi
cenusa,
noi si - pamantul.

Lucian Blaga

LINISTE

Atata liniste-i in jur de-mi pare ca aud
cum se izbesc de geamuri razele de luna.

In piept
mi s-a trezit un glas strain
si-un cantec canta-n mine-un dor, ce nu-i al meu.

Se spune ca stramosi, cari au murit fara de vreme,
cu sange tanar inca-n vine,
cu patimi mari in sange,
cu soare viu in patimi,
vin,
vin sa-si traiasca mai departe
in noi
viata netraita.

Atata liniste-i in jur de-mi pare ca aud
cum se izbesc in geamuri razele de luna.

O, cine stie - suflete-n ce piept iti vei canta
si tu odata peste veacuri
pe coarde dulci de liniste,
pe harfa de-ntuneric - dorul sugrumat
si franta bucurie de vieata? Cine stie? Cine stie?

Lucian Blaga.

FRUMOASE MANI

Presimt:
frumoase mani, cum imi cuprindeti astazi cu
caldura voastra capul plin de visuri,
asa imi veti tinea odata
si urna cu cenusa mea.

Visez:
frumoase maini, cand buze calde-mi vor sufla
in vant cenusa,
ce-o s-o tineti in palmi ca-ntr-un potir,
veti fi ca niste flori,
din care boarea-mprastie - polenul.

Si plang:
veti fi inca asa de tinere atunci, frumoase mani.

Lucian Blaga.

LACRIMILE

Cand izgonit din cuibul vesniciei
intaiul om
trecea uimit si-ngandurat prin codri ori pe campuri,
il chinuiau mustrandu-l
lumina, zarea,norii - si din orice floare
il sageta c-o amintire paradisul -
si omul cel dintai, pribeagul, nu stia sa planga.
Odata istovit de-albastrul prea senin
al primaverii,
cu suflet de copil intaiul om
cazu cu fata-n pulberea pamantului:
"Stapan, ia-mi vederea,
ori daca-ti sta-n putinta impaienjeneste-mi ochii
cu-n giulgiu,
sa nu mai vad
nici flori, nici cer, nici zambetele Evei si nici norii,
caci vezi - lumina lor ma doare."

Si-atuncia Milostivul intr-o clipa de-ndurare
ii dete lacrimile.

Lucian Blaga

MI-ASTEPT AMURGUL

In bolta instelata-mi scald privirea -
si stiu ca si eu port
in suflet stele multe, multe
si cai lactee,
minunile-ntunericului.
Dar nu le vad,
am prea mult soare-n mine
de-aceea nu le vad.
Astept sa imi apuna ziua
si zarea mea pleoapa sa-si inchida,
mi-astept amurgul, noaptea si durerea,
sa mi se-ntunece tot cerul
si sa rasara-n mine stelele,
stelele mele,
pe care inca niciodata
nu le-am vazut.

Lucian Blaga

FIORUL

E moartea-atunci la capataiul meu ?
In miez de noapte,
cand luna-si varsa peste mine aiurita ei privire,
cand zbor de lilieci
pe fruntea-i de-ntuneric imi saruta geamul,
simt cateodata un fior
din crestet strabatandu-mi trupul,
intocmai ca si cum mani reci
mi s-ar juca in par cu degete de gheata.

E moarte-atunci la capataiul meu?
Si in lumina lunii
imi numara ea oare firele carunte?

Lucian Blaga

LUMINA RAIULUI

Spre soare rad!
Eu nu-mi am inima in cap,
nici creieri n-am in inima.
Sunt beat de lume si-s pagan!
Dar oare ar rodi-n ogorul meu
atata ras far-de caldura raului?
Si-ar inflori pe buza ta atata vraja,
de n-ai fi framantata,
Sfanto,
de voluptatea-ascunsa a pacatului?
Ca un eretic stau pe ganduri si ma-ntreb:
De unde-si are raiul -
lumina? - Stiu: Il lumineaza iadul
cu flacarile lui!

Lucian Blaga

TREI FETE

Copilul rade:
"Intelepciunea si iubirea mea e jocul!"
Tanarul canta:
"Jocul si intelepciunea mea-i iubirea!"
Batranul tace:
"Iubirea si jocul meu e-ntelepciunea!"

Lucian Blaga

CRESC AMINTIRILE

Intr-un amurg, sunt ani de-atunci, mi-am zgariat
staruitor
in scoarta unui arbore - numele -

cu slove mici, stangace si subtiri.
Azi am vazut din intamplare
cum slovele-au crescut din cale-afara - uriase.
Asa iti tai si tu copilo numele
in inima-mi supusa
marunt, marunt, ca un strengar.
Si dupa ani
si ani de zile-l vei gasi
cu slove-adanci si uriase.

Lucian Blaga

VISATORUL

Spanzurat de aer printre ramuri
se framanta in matasa-i
un paianjen.
Raza lunii
l-a trezit din somn.
Ce se zbate? A visat ca
raza lunii-i fir de-al lui si
cearc-acuma sa se urce
pana-n ceruri, sus, pe-o raza.
Se tot zbate, indraznetul
si s-azvarle.
Si mi-e teama
c-o sa cada - visatorul.

Lucian Blag

IZVORUL NOPTII

Frumoaso,
ti-s ochii-asa de negri incat seara
cand stau cu culcat cu capu-n poala ta
imi pare,
ca ochii tai, adanci, sunt izvorul

din care tainic curge noaptea peste vai
si peste munti si peste sesuri,
acoperind pamantul
c-o mare de-ntuneric.
Asa-s de negri ochii tai
lumina mea.

Lucian Blaga

GHIMPII

Eram copil. Mi-aduc aminte, culegeam
odata trandafiri salbatici.
Aveau atatia ghimpi,
dar n-am voit sa-i rup.
Credeam ca-s - muguri -
si-au sa infloreasca.

Te-am intalnit apoi pe tine. O, cati ghimpi,
cati ghimpi aveai,
dar n-am voit sa te despoi -
credeam c- sa-nfloreasca.

Azi toate astea-mi trec
pe dinainte si zambesc. Zambesc
si hoinaresc prin vai
zburdalnic in bataia vantului. Eram copil.

Lucian Blaga

STALACTITA

Tacerea mi-este duhul -
si-ncremenit cum stau si pasnic
ca un ascet de piatra,
imi pare
ca sunt o stalactita intr-o grota uriasa,

in care cerul este bolta.
Lin,
lin,
lin - picuri de lumina
si stropi de pace - cad necontenit
din cer
si impietresc - in mine.

Lucian Blaga

SUS

Pe-un pisc.
Sus. Numai noi doi.
Asa: cand sunt cu tine
ma simt nespus de-aproape
de cer.
Asa de-aproape,
de-mi pare ca de ti-as striga
in zare - numele -
i-as auzi ecoul
rasfrant de bolta cerului.
Numai noi doi.
Sus.

Lucian Blaga

NOAPTE

Pe luna, cand ne scapara-n argintul noptii
pocale de vin ca niste ochi de fiara,
cu un suras ametitor tu-mi rascolesti
tot furnicarul de porniri,
cari nu-si mai afl-apoi odihna.
Sub ocrotirea limpede a zarii
biruitoare ma privesti
si-n ochii mei te oglindesti

stralucitoare, mandra si pagana.
Iar eu incet, nespus de-ncet
pleoapele-mi inchid,
imbratisand cu ele tainic
icoana ta din ochii mei,
surasul tau, iubirea si lumina ta -
pe luna, cand ne scapara-n argintul noptii
pocale de vin ca niste ochi de fiara.

Lucian Blaga

DORUL

Setos iti beu mireasma si-ti cuprind obrajii
cu palmele-amandoua cum cuprinzi
in suflet o minune.
Ne arde-apropierea, ochi in ochi, cum stam.
Si totusi tu-mi soptesti: "Mi-asa de dor de tine!"
Asa de tainic tu mi-o spui si dornic, parc-as fi
pribeag pe-un alt pamant.

Femeie,
ce mare porti in inima si cine esti?
Mai canta-mi inc-odata dorul tau,
sa te ascult
si clipele sa-mi para niste muguri plini,
din care infloresc aievea - vesnicii.

Lucian Blaga

VEI PLANGE MULT ORI VEI ZAMBI ?

Eu
nu ma caiesc,
c-am adunat in suflet si noroi -
dar ma gandesc la tine.
Cu ghiare de lumina

o dimineata-si va ucide-odata visul,
ca sufletul mi-asa curat,
cum gandul tau il vrea,
cum inima iubirii tale-l crede.
Vei plange mult atunci ori vei ierta ?
Vei plange mult ori vei zambi
de razele acelei dimineti,
in care eu ti-oi zice fara umbra de cainta:
"Nu stii,
ca numa-n lacuri cu noroi in fund cresc nuferi?"

Lucian Blaga

STELELOR

C-o mare de indemnuri si de oarbe nazuinti
in mine
ma-nchin luminii voastre stelelor,
si flacari de ardoare
imi ard in ochi, ca-n niste candele de jertfa.
Fiori ce vin din tara voastra, imi saruta
cu buze reci de gheata trupul
si-nmarmurit va-ntreb:
spre care lumi va duceti si spre ce abisuri?
Pribeag cum sunt,
ma simt azi cel mai singuratic suflet
si strabatut de-avant alerg, dar nu stiu - unde.
Un singur gand mi-e raza si putere:
o stelelor nici voi n-aveti
in drumul vostru nici o tinta,
dar poate tocmai de aceea cuceriti nemarginirea!

Lucian Blaga

PAN

Acoperit de frunze vestede pe-o stanca zace Pan.

E orb si e batran.
Pleoapele-i sunt cremene,
zadarnic cearc-a mai clipi
caci ochii-i s-au inchis - ca melcii - peste iarna.

Stropi calzi de roua-i cad pe buze:
unu,
doi,
trei.
Natura isi adapa zeul.

Ah, Pan!
Il vad, cum isi intinde mana, prinde-un ram
si-i pipaie
cu mangaieri usoare mugurii.

Un miel s-apropie printre tufisuri.
Orbul il aude si zambeste,
caci n-are Pan mai mare bucurie,
decat de-a prinde-n palme-ncetisor capsorul mieilor
si de-a le cauta cornitele sub nastureii moi de lana.

Tacere.

In juru-i pesterile casca somnoroase
si i se muta-acum si lui cascatul.
Se-ntinde si isi zice:
"Picurii de roua-s mari si calzi,
cornitele mijesc,
iar mugurii sunt plini.
Sa fie primavara?"

Lucian Blaga

INFRIGURARE

Livada s-a incins in somn. Din genele-i de stufuri
strang lacrimi de vapaie:

licurici.

Pe-o coasta-n vreji de nouri
creste luna.

Mani tomnatice intinde noaptea mea spre tine
si din spuma de lumin-a licuricilor verzui
ti-adun in inima surasul.
Gura ta e strugure-nghetat.

Numai marginea subtire-a lunii
ar mai fi asa de rece
- de-as putea sa i-o sarut -
ca buza ta.

Imi esti aproape.

Prin noapte simt o palpaire de pleoape.

Lucian Blaga

AMURG DE TOAMNA

Din varf de munti amurgul sufla
cu buze rosii
in spuza unor nori
si-atata
jaraticul ascuns
sub valul lor subtire de cenusa.

O raza
ce vine goana din apus
si-aduna aripile si se lasa tremurand
pe-o frunza:
dar prea e grea povara -
si frunza cade.

O, sufletul!

Sa mi-l ascund mai bine-n piept
si mai adanc,
sa nu-l ajunga nici o raza de lumina:
s-ar prabusi.

E toamna.

Lucian Blaga

VENITI DUPA MINE TOVARASI !
Prietenilor mei

Veniti langa mine, tovarasi! E toamna,
se coace
pelinul in boabe de struguri
si-n guse de viperi veninul.

C-un chiot vreau astazi sa-nchin
in cinstea salbaticiei mele minuni, care pleaca
lasandu-ma singur,
cu plansul,
cu voi,
si cu toamna.

Veniti mai aproape! - si cel care are
urechi de-auzit sa auda:
durerile nu sunt adanci dacat atunci cand rad.
Sa rada deci astazi in mine
amarul
si-n hohote mari sa-si arunce pocalul in nori!

Veniti langa mine, tovarasi, sa bem!
Ha, ha! Ce licareste-asa straniu pe cer?
E cornul de luna?
Nu, nu! E un ciob dintr-o cupa de aur,
cu bratul de fier.

Sunt beat si as vrea sa daram tot ce-i vis,

ce e templu si-altar!

Veniti langa mine, tovarasi! Ca maine-o sa mor,
dar va las mostenire,
superbul meu craniu, din care sa beti
pelin
cand vi-e dor de vieata,
si-otrava
cand vreti sa-mi urmati! - Veniti dupa mine, tovarasi.

Lucian Blaga

VARA

La orizont - departe - fulgere fara de glas
Zvacnesc din cand in cand
ca niste lungi picioare de paianjen - smulse
din trupul care le purta.

Dogoare.

Pamantu-ntreg e numai lan de grau
si cantec de lacuste.

In soare spicele isi tin la san grauntele
ca niste prunci ce sug.
Iar timpul isi intinde lenes clipele
si atipeste intre flori de mac.
La ureche-i taraie un greier.

Lucian Blaga

GANDURILE UNUI MORT

De mana-as prinde timpul ca sa-i pipai
pulsul rar de clipe.
Ce-o fi acum pe pamant?

Mai curg aceleasi stele peste fruntea lui in stoluri
si din stupii mei
mai zboara roiuri de albine spre paduri?

Tu inima esti linistita-acum!
Mult a trecut
de cand imi resfrangeai in pieptul scund
un soare nou in fiecare dimineata
si-o suferinta veche-n orisice amurg?
O zi?
sau poate veacuri?

Un stanjen doar deasupra mea-i lumina.
Flori cu sani de lapte imi apasa lutul.
Sa pot
eu mi-as intinde mana si le-as strange-ntr-un manunchi
sa le cobor la mine,
dar
pamantul poate nu mai are flori.

Gandul meu si vesnicia seamana
ca niste gemeni.
Ce lume se va zbate azi in valurile zilei?

Ades un zgomot surd ma face sa tresar.
Sa fie pasii sprinteni ai iubirii mele,
sau e moarta si ea
de sute si de mii de ani?
Sa fie pasii mici si guralivi ai ei
sau poate pe pamant e toamna
si niste fructe coapte-mi cad mustoase, grele,
pe mormant,
desprinse dintr-un pom, care-a crescut din mine ?

Lucian Blaga

IN LAN

De prea mult aur crapa boabele de grau.
Ici-colo rosii stropi de mac
si-n lan
o fata
cu gene lungi ca spicele de orz.
Ea strange cu privirea snopii de senin ai cerului
si canta.
Eu zac in umbra unor maci,
fara dorinti, fara mustrari, fara cainti
si fara-ndemnuri, numai trup
si numai lut.
Ea canta
si eu ascult.
Pe buzele ei calde mi se naste sufletul.

Lucian Blaga

LA MANASTIRE

De trei zile luna creste ca un fagure
de miere intr-un stup.

La manastire vine-o baba. Zice:
"Staret purtator de bolti ceresti,
sa faci o rugaciune
de iesirea sufletului din trup."

"Pentru cine?"

"Pentru mine."

Luna - s-a coborat pe-o biblie
si de pe file
priveste inapoi la chipul ei spre cer.

Cu miros de ger in luna vine un batran.
Ii sunt obrajii zdrentuiti
Intocmai ca un prapur vechi:

"Parinte bun, ti-aduc o paine si un strop
de vin, ca sa se roage la altar blandetea ta."

"Pentru cine?"

"Pentru turma de oite."

Intr-un tarziu o fata. Stele care cad
sau poate-un vant de toamna-ar sti sa spuna
c-a fost drumoasa fata mai demult.
Zice:
"Sa tii o liturghie, staret sfant."

"Pentru cine?"

"Pentru - gandul meu."

Luna s-a-ngradit c-un curcubeu.

Lucian Blaga

DATI-MI UN TRUP VOI MUNTILOR

Numai pe tine te am trecatorul meu trup
si totusi
flori albe si rosii, eu nu-ti pun pe frunte si-n plete,
caci lutul tau slab
mi-e prea stramt pentru strasnicul suflet
ce-l port.

Dati-mi un trup
voi muntilor,
marilor,
dati-mi alt trup sa-mi descarc nebunia
in plin!
Pamantule larg fii trunchiul meu,
fii pieptul acestei napraznice inimi,
prefa-te-n lacasul furtunilor, cari ma strivesc,

fii amfora eului meu indaratnic!

Prin cosmos
auzi-s-ar atuncia maretii mei pasi
si-ar apare navalnic si liber
cum sunt,
pamantule sfant.

Cand as iubi,
mi-as intinde spre cer toate marile
ca niste vanjoase, salbatice brate fierbinti,
spre cer
sa-l cuprind,
mijlocul sa-i frang
sa-i sarut sclipitoarele stele.

Cand as uri,
as zdrobi sub picioarele mele de stanca
bieti sori
calatori
si poate-as zambi.

Dar numai pe tine te am trecatorul meu trup.

Lucian Blaga

STRIGAT IN PUSTIE

Cu chiotele-ti de lumina
si cu-adancul ochilor de mare,
cu urmele in lut, ce ti le lasa
nenumaratele fecioare
cutremurate-n clipa asta
de-un dor
pe minunatul tau pamant,
te chiem:
vino, Lume,
vin'.

Adie-mi in ureche ganguritul de izvoare
la cari in miez de noapte
nevazuti de nimeni strugurii
desprinsi din vite ti s-aduna
sa-si umpla boabele de must,
si-apoi - cu darnicia ta de moarte
vino,
Lume,
vin'.

Si rascoleste-mi
fruntea-nfierbantata
ca nisipul dogorat
pe care calca-ncet, incet
prin pustie un profet.

Lucian Blaga

VERSURI SCRISE PE FRUNZE USCATE DE VIE
II - Psalmistul

Cand treci fara sandale pe sub tei,
porumbii adormiti pe stresini ciuruite
se trezesc, crezand
ca pasii tai, marunti, sunt seminte azvarlite
de-o mana buna pentru ei.

Lucian Blaga

MOARTEA LUI PAN

I - Pan catre nimfa

Cu strai de broasca-n par rasai din papura,
o unda
vrea sa te cuprinda si nisipuri prind sa fiarba.

Ca dintr-o nevazuta amfora rotunda
iti versi mladie trupul gol in iarba.

Si vana de la tample imi zvacneste
cu gusa unei lenese soparle
ce se prajeste-n soare,
miscarea ta mi-adie murmur de izvoare.

Ca painea calda eu te-as frange,
miscarea ta mi-azvarle clipe dulci in sange.

Nisipuri prind sa fiarba.

Vara,
soare,
iarba!

II - Zeul asteapta

Prin miriste se joaca
soareci si vitei,
iar vitele de vie
tin in palme
brotacei.
C-o papadie
intre buze
o astept
sa vie.
Nu vreau decat
sa-mi port curate
degetele rasfirate
prin parul ei,
prin parul ei
si-apoi prin nori
s-adun din ei
ca dintr-un caer
fulgerele-asa cum toamna
strange din aer

funigei.

III - Umbra

Pan rupe faguri
in umbra unor nuci.
E trist:
se inmultesc prin codri manastirile,
si-l supara sclipirea unei cruci.

Zboara-n jurul lui lastunii,
si foile de ulm
rastalmacesc o toaca.
Subt clopot de vecerne Pan e trist.
Pe-o cararuie trece umbra
de culoarea lunii
a lui Crist.

IV - Pan canta

Sunt singur si sunt plin de scai.
Am stapanit candva un cer de stele
si lumilor
eu le cantam la nai.

Nimicul isi incoarda struna.
Azi nu strabate-n grota mea
nici un strain,
doar salamandrele pestrite vin
si cateodata:

Luna.

V - Paianjenul

Gonit de crucile sadite pe carari

Pan
s-ascunse intr-o pestera.
Razele fara de-astampar se-mbulzeau
si se-mpingeau cu coatele s-ajunga pan'la el.
Tovarasi nu avea,
doar un paianjen singurel.
Iscoditor micutul isi tesuse mreaja de matase
in urechea lui
si Pan din fire bun
prindea tantarii celui din urma prieten ce-i ramase.

Treceau in goana toamne cu caderi de stele.

Odata zeul isi cioplea
un fluier din nuia de soc.
Piticul dobitoc
i se plimba pe mana.

Si'n scaparari de putregai
Pan descoperi mirat
ca prietenul avea pe spate-o cruce.

Batranul zeu incremeni fara de grai
in noaptea cu caderi de stele,
si tresari indurerat,
paianjenul s-a-ncrestinat.

A treia zi si-a-nchis cosciugul ochilor de foc.
Era acoperit cu promoroaca
si-amurgul cobora din sunetul de toaca.
Neispravit ramase fluierul de soc.

Lucian Blaga

CATRE CITITORI

Aici e casa mea. Dincolo soarele si gradina cu stupi.
Voi treceti pe drum, va uitati printre gratii de poarta

si asteptati sa vorbesc. - De unde sa-ncep?
Credeti-ma, credeti-ma,
despre ori si ce poti sa vorbesti cat vrei:
despre soarta si despre sarpele binelui,
despre arhanghelii cari ara cu plugul
gradinile omului,
despre cerul spre care crestem,
despre ura si cadere, tristete si rastigniri
si inainte de toate despre marea trecere.
Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce ar fi voit
asa de mult sa planga si n-au putut.
Amare foarte sunt toate cuvintele,
de-aceea - lasati-ma
sa umblu mut printre voi,
sa va ies in cale cu ochii inchisi.

Lucian Blaga

PSALM

O durere totdeauna mi-a fost singuratatea ta ascunsa
Dumnezeule, dar ce era sa fac?
Cand eram copil ma jucam cu tine
si-n inchipuire te desfaceam cum desfaci o jucarie.
Apoi salbaticia mi-a crescut,
cantarile mi-au pierit,
si fara sa-mi fi fost vreodata aproape
te-am pierdut pentru totdeauna
in tarana, in foc, in vazduh si pe ape.

Intre rasaritul de soare si-apusul de soare
sunt numai tina si rana.
In cer te-ai inchis ca-ntr-un cosciug.
O, de n-ai fi mai inrudit cu moartea
decat cu vieata,
mi-ai vorbi. De-acolo de unde esti,
din pamant ori din poveste mi-ai vorbi.

In spinii de-aici arata-te Doamne,
sa stiu ce-astepti de la mine.
Sa prind din vazduh sulita veninoasa
din adanc azvarlita de altul sa te raneasca sub aripi?
Ori nu doresti nimic?
Esti muta, neclintita identitate
(rotunjit in sine a este a)
nu ceri nimic. Nici macar rugaciunea mea.

Iata stelele intra in lume
deodata cu intrebatoarele mele tristeti.
Iata o noapte fara ferestre-n afara.
Dumnezeule, de-acum ce ma fac?
In mijlocul tau ma dezbrac. Ma dezbrac de trup
ca de-o haina pe care-o lasi in drum.

Lucian Blaga

IN MAREA TRECERE

Soarele-n zenit tine cantarul zilei.
Cerul se daruieste apelor de jos.
Cu ochi cuminti, dobitoace in trecere
isi privesc fara de spaima umbra in albii.
Frunzare se boltesc adanci
peste o-ntreaga poveste.

Nimic nu vrea sa fie altfel decat este.
Numai sangele meu striga din paduri
dupa indepartata-i copilarie,
ca un cerb batran
dupa ciuta lui pierduta in moarte.

Poate a pierit sub stanci.
Poate s-a cufundat in pamant.
In zadar i-astept vestile,
numai pesteri rasuna,
paraie se cer in adanc.

Sange fara raspuns,
o, de-ar fi liniste, cat de bine s-ar auzi
ciuta calcand prin moarte.

Tot mai departe sovai pe drum, -
si ca un ucigas ce-astupa cu naframa
o gura invinsa,
inchid cu pumnul toate izvoarele,
pentru totdeauna sa taca,
sa taca.

Lucian Blaga.

CALUGARUL BATRAN IMI SOPTESTE DIN PRAG

Tinere, care mergi prin iarba schitului meu,
mai este mult pan-apune soarele?

Vreau sa-mi dau sufletul
deodata cu serpii striviti in zori
de ciomegele ciobanilor.
Nu m-am zvarcolit si eu in pulbere ca ei?
Nu m-am sfredelit si eu in soare ca ei?
Vieata mea a fost tot ce vrei,
cateodata fiara,
cateodata floare,
cateodataclopot - ce se cearta cu cerul.

Azi tac aici, si golul mormantului
imi suna in urechi ca o talanga de lut.
Astept in prag racoarea sfarsitului.
Mai este mult? Vino tinere,
ia tarana un pumn
si mi-o presara pe cap in loc de apa si vin.
Boteaza-ma cu pamant.

Umbra lumii imi trece peste inima.

Lucian Blaga

HERACLIT LANGA LAC

Langa ape verzi s-aduna cararile.
Sunt linisti pe-aici, grele si parasite de om.
Taci cane, care-ncerci vantul cu narile, taci.
Nu alunga amintirile ce vin
plangand sa-si ingroape fetele-n cenusa lor.

Sprijinit de butuci imi ghicesc soarta
din palma unei frunze tomnatice.
Vreme, cand vrei sa iei drumul cel mai scurt,
pe unde apuci?

Pasii mei rasuna in umbra,
parca-ar fi niste roade putrede
ce cad dintr-un pom nevazut.
O, cum a ragusit de batranete glasul izvorului!

Orice ridicare a manii
nu e decat o indoiala mai mult.
Durerile se cer
spre taina joasa a taranii.

Spini azvarl de pe tarm in lac,
cu ei in cercuri ma desfac.

Lucian Blaga

BUNATATE TOAMNA

Pomi suferind de galbinare ne ies in drum.
O minune e cateodata boala.
Patrunse de duh
fetele-si lungesc ceara,

dar nimeni nu mai cauta vindecarea.

Toamna surazi ingaduitor pe toate cararile.
Toamna toti oamenii incap laolalta.
Iar noi ce altadat' atat de rai
azi suntem buni, par' ca am trece fara viata
prin aurore subpamantesti.

Portile pamantului s-au deschis.
Dati-va manile pentru sfarsit:
ingeri au cantat toata noaptea,
prin paduri au cantat toata noaptea
ca bunatatea e moarte.

Lucian Blaga

SUFLETUL SATULUI

Copilo, pune-ti manile pe genunchii mei.
Eu cred ca vesnicia s-a nascut la sat.
Aici orice gand e mai incet,
si inima-ti zvacneste mai rar,
ca si cum nu ti-ar bate in piept
ci adanc in pamant undeva.
Aici se vindeca setea de mantuire
si daca ti-ai sangerat piciorele
te asezi pe un podmol de lut.
Uite, e seara.
Sufletul satului falfaie pe langa noi,
ca un miros sfios de iarba taiata,
ca o cadere de fum din stresini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte inalte.

Lucian Blaga

SCRISOARE

Nu ti-as scrie poate nici acum acest rand,
dar cocosi au cantat de trei ori in noapte -
si-a trebuit sa strig:
Doamne, Doamne, de cine m-am lepadat?

Sunt mai batran decat tine, Mama,
ci tot asa cum ma stii:
adus un pic din umeri
si aplecat peste intrebarile lumii.

Nu stiu nici azi pentru ce m-ai trimis in lumina.
Numai ca sa umblu printre lucruri
si sa le fac dreptate spunandu-le
care-i mai adevarat si care-i mai frumos?
Mana mi se opreste: e prea putin.
De ce m-ai trimis in lumina, Mama,
de ce m-ai trimis?

Trupul meu cade la picioarele tale
greu ca o pasare moarta.

Lucian Blaga

CUVANTUL DIN URMA

Arendas al stelelor,
stravechile zodii
mi le-am pierdut.
Vieata cu sange si povesti
din mani mi-a scapat.
Cine ma-ndruma pe apa?
Cine ma trece prin foc?
De pasari cine ma apara?

Drumuri m-au alungat.
De nicaieri pamantul
nu m-a chemat.
Sunt blestemat!

Cu canele si cu sagetile ce mi-au ramas
ma-ngrop,
la radacinile tale ma-ngrop,
Dumnezeule, pom blestemat.

Lucian Blaga

EPILOG

Ingenunchez in vant. Mane oasele
au sa-mi cada de pe cruce.
Inapoi nici un drum nu ma duce.
Ingenunchez in vant:
langa steaua cea mai trista.

Lucian Blaga

BIOGRAFIE

Unde si cand m-am ivit in lumina, nu stiu,
din umbra ma ispitesc singur sa cred
ca lumea e o cantare.
Strain zambind, vrajit suind
in mijlocul ei ma-mplinesc cu mirare.
Cateodata spun vorbe cari nu ma cuprind,
cateodata iubesc lucruri cari nu-mi raspund.
De vanturi si ispravi visate imi sunt ochii plini,
de umblat umblu ca fiecare:
cand vinovat pe coperisele iadului,
cand fara de pacat pe muntele cu crini.

Inchis in cercul aceleiasi vetre
fac schimb de taine cu stramosii,
norodul spalat de ape subt pietre.

Seara se-ntampla molcom s-ascult
in mine cum se tot revarsa
povestile sangelui uitat de mult.
Binecuvant painea si luna.
Ziua traiesc imprastiat cu furtuna.

Cu cuvinte stinse in gura
am cantat si mai cant marea trecere,
somnul lumii, ingerii de ceara.
De pe-un umar pe altul
tacand imi trec steaua ca o povara.

Lucian Blaga

SOMN

Noapte intreaga. Dantuiesc stele in iarba.
Se retrag in padure si-n pesteri potecile,
gornicul nu mai vorbeste.
Buhe sure s-aseaza pe urne de brazi.
In intunericul fara de martori
se linistesc pasari, sange, tara
si aventuri in care vesnic recazi.
Dainuie un suflet in adieri,
fara azi,
fara ieri.
Cu zvonuri surde prin arbori
se ridica veacuri fierbinti.
In somn sangele meu ca un val
se trage din mine
inapoi in parinti.

Lucian Blaga

PASAREA SFANTA
Intruchipata in aur de sculptorul C. Brancusi

In vantul de nimeni starnit
hieratic Orionul te binecuvanta,
lacrimandu-si deasupra ta
geometria inalta si sfanta.

Ai trait candva in funduri de mare
si focul solar l-ai ocolit pe de-aproape.
In paduri plutitoare-ai strigat
prelung deasupra intaielor ape.

Pasare esti? Sau un clopot prin lume purtat?
Faptura ti-am zice, potir fara toarte,
cantec de aur rotind
peste spaima noastra de enigme moarte,

dainuind in tenebre ca in povesti
cu fluier parelnic de vant
canti celor ce somnul si-l beau
din macii negri de sub pamant.

Fosfor cojit de pe vechi oseminte
ne pare lumina din ochii tai verzi.
Ascultand revelatii fara cuvinte
subt iarba cerului zborul ti-l pierzi.

Din vazduhul boltitelor amiezi
ghicesti in adancuri misterele.
Inalta-te fara sfarsit,
dar sa nu ne descoperi niciodata ce vezi.

Lucian Blaga

PERSPECTIVA

Noapte. Subt sfere, subt marile,
monadele dorm.
Lumi comprimate,

lacrimi fara de sunet in spatiu,
monadele dorm.

Miscarea lor - lauda somnului.

Lucian Blaga

TAGADUIRI

Arbori cu crengi tamaduitor aplecate
fac scoarta in jurul unui launtric suspin.
Pe toate potecile zilei
cu suras tomnatic
se rastignesc singuri
Cristosi inalti pe cruci de arin.

Grele din inaltimi cad ciocarlii
ca lacrimi sunatoare ale dumnezeirei peste ogor.
Pe drumuri pornit
iscodesc semnele
intregului rotund departat:
pretutindeni e o tristete. E o negare. E un sfarsit.

Pe urmele mele coapte
moartea isi pune sarutul galben
si nici un cantec nu ma indeamna
sa fiu inca o data.
Fac un pas si soptesc spre miazanoapte:
Frate, traieste tu, daca vrei.
Mai fac un pas si soptesc spre miazazi:
Frate, traieste tu, daca vrei.
Din sangele meu nu mai e nimeni chemat
sa-si ia inceputul trairilor,
nu, nu mai e nimeni chemat.

Pe caile vremii se duc si vin
cu pas adanc ca de scoarta
albe fecioare si negre fecioare:

indemnuri ceresti
sa fim inca o data,
sa fim inca de-o mie de ori,
sa fim, sa fim!
Dar eu umblu langa ape cantatoare
si cu fata-ngropata in palme - ma apar:
eu nu! Amin.

Lucian Blaga

SAT NATAL
lui Ion Pillat

Dupa douazeci de ani trec iarasi pe-aceleasi uliti
unde-am fost prietenul mic al taranii din sat.
Port acum in mine febra eternitatii,
negru prundis, eres vinovat.

Nimeni nu ma cunoaste. Vantul el singur, sau plopul
de aur. Plop inaltat de-un fir nevazut asemenea fusului.
Nedumerit turnul se va uita doua ore in urma mea
pana m-oi pierde din nou subt dunga apusului.

Totul cat de schimbat! Casele toate sunt mai mici
decat le-a crescut amintirea.
Lumina bate altfel in zid, apele altfel in tarm.
Porti se deschid sa-si arate uimirea.

Dar de ce m-am intors? Lamura duhului nu s-a ales,
ceasul meu fericit, ceasul cel mai fericit
inca nu a batut. Ceasul asteapta
subt ceruri cari inca nu s-au cladit.

Lucian Blaga

LA CURTILE DORULUI

Prin vegherile noastre - site de in _
vremea se cerne, si-o pulbere alba
pe tample s-aseaza. Aurorele inca
se mai aprind, si-asteptam
o singura ora sa ne-mpartasim
din verde imperiu, din raiul sorin.

Cu liturghii de lemn zabovim langa blide
lungi zile pierduti si straini.
Oaspeti suntem in tinda noii lumini
la curtile dorului. Cu cerul vecin.

Asteptam sa vedem prin columne de aur
evul de foc cu steaguri pasind,
si fiicele noastre iesind
sa puna pe fruntile portilor laur.

Din cand in cand cate-o lacrim-apare
si fara durere se-ngroasa pe geana.
Hranim cu ea
nu stiu ce firava stea.

Lucian Blaga

1917

Focul tacu. E zi de odihna. Privim din transee
reteaua, livada cu flori, si zdrentele-n sarma.
Simti Pastile-n linisti. Inca o data cei zece tovarasi
stam intr-o groapa, asemenea barcii fara de carma.

Scumpe fapturi, fluturi multi, navalesc din apus
cu-nalte sclipiri jucause, curate.
Trec pe deasupra in palcuri, culori salvate
din alt continent, cufundat si rapus.

Maine bataia va-ncepe din nou. Fii inima - lemn,
cand fiecare-n tacere se-ntreaba: care pe munte

cadea-va intaiul? - Cand fiecare pe cealalta frunte
ar vrea sa citeasca un semn.

Eu singur le zic: Fiti linistiti! Odata cu zorile
cadea-vor intai nu oameni, ci florile!
Dediteii acestia cu bluze albastre,
papadii cu coifuri de aur ca ale noastre!

Lucian Blaga

ASFINTIT MARIN

Piere in jocul luminilor
saltul de-amurg al delfinilor.

Valul acopera numele
scrise-n nisipuri, si urmele.

Soarele, lacrima Domnului,
cade in marile somnului.

Ziua se curma, si vestile.
Umbra mareste povestile.

Steaua te-atinge cu genele.
Mut talmacesti toate semnele.

Ah, pentru cine sunt largile
vremi? Pentru cine catargele?

O, aventura, si apele!
Inima, strande pleoapele!

Lucian Blaga

MIRABILA SAMANTA

Ma rogi cu-n suras si cu dulce cuvant
rost sa fac de seminte, de rarele,
pentru Eutopia, mandra gradina,
in preajma careia fulgere rodnice joaca
sa-nalte tacutele seve-n lumina.

Neaparat, mai mult decat prin orasul rumorilor,
c-o staruinta mai mare
decat sub arcade cu flori,
voi umbla primavara intreaga prin targuri
cautand vanzatori de samanta.
Mi-ai dibuit aplecarea fireasca si gustul ce-l am
pentru tot ce devine in patrie,
pentru tot ce sporeste si creste-n izvornita.
Mi-ai ghicit incantarea ce ma cuprinde in fata
puterilor, in ipostaze de boabe,
in fata maruntilor zei, cari asteapta sa fie zvarliti
prin brazde taiate in zile de martie.

Am vazut nu o data samanta mirabila
ce-nchide in sine supreme puteri.
Neansemnate la chip, desi dupa spita alese, imi par
semintele ce mi le ceri.
Culori luminate, doar ele destainuie trepte si har.
In randuri de saci cu gura deschisa -
boabele sa ti le-nchipui: galbii,
sau rosii, verzi, sinilii, aurii,
cand pure, cand pestrite.

Asemenea proaspete, vii si pastoase
si lucii culori se mai vad
doar in stemele tarilor,
sau la oua de pasari. Semintele-n palme
de le ridici, racoroase,
un sunet auzi precum ni l-ar da
pe-un tarmure-al Marii de Est matasoase nisipuri.

Copil, imi placea, despuiat de vesminte,

sa intru-n picioare in cada cu grau,
cufundat pan' la gura in boabe de aur.
Pe umeri simteam o povara de rau.
Si-acuma, in timpuri tarzii, cand mai vad
cateodata gramezi de seminte pe arii,
anevoie pun capat fierbintei dorinti
de-a le atinge cu fata.

De-alintarea aceasta ma tine departe doar teama
de-a nu trezi zeii, solarii,
visatorii de visuri tenace, cuminti.

Lauda semintelor, celor de fata si-n veci tuturor!
Un gand de puternica vara, un cer de inalta lumina,
se-ascunde in fiestecare din ele, cand dorm.
Palpita in visul semintelor
un fosnet de camp si amiezi de gradina,
un veac paduret
popoare de frunze
si-un murmur de neam cantaret.

Lucian Blaga

CANTECUL VARSTELOR

Dragostele mele bune
cum le-a macinat pamantul!
Cum pierira pe sub iarba
frumusetea si cuvantul!
Dragostele mele rele,
cate au cazut si ele!
Dragostele bune, rele,
ce-a ramas sub glii din ele?
Tarana numai si inele.

Lucian Blaga

INCA O DATA !

Nu mi-e destul. Si dupa orisice
as spune: inc-o data!
Orice se-ntampla-i ca si cum
s-ar intampla c-o fata.

Ah, nici un rod nu mi-e destul,
il vreau si-n alte chipuri.
Se poarta raul catre mari,
dar piere in nisipuri.

Nu-i apa sa astampere de-ajuns,
nu mi-e destul vieata, cartea.
Iubire-as vrea, pierzare, jar,
cum voi simti odata moartea.

Nici din lumina n-am destul,
caci ea-i doar o legenda, iata.
Nimic sub zare nu-i destul,
vreau totul inc-o data!

Lucian Blaga

CANTECUL SOMNULUI

Placut e somnul langa o apa ce curge,
langa apa care vede totul, dar amintiri nu are.
Placut e somnul in care
uiti de tine ca de-un cuvant.
Somnul e umbra pe care
viitorul nostru mormant
peste noi o arunca, in spatiul mut.
Placut e somnul, placut.

Lucian Blaga

POEZIA

Un fulger nu traieste
singur, in lumina sa,
decat o clipa, cat ii tine
drumul din nor pana-n copacul
dorit, cu care se uneste.
Si poezia este - asa.
Singura-n lumina sa
ea tine pe cat tine:
din nour pana la copac,
de la mine pan' la tine.

Lucian Blaga

PARINTII

Coboara-n lut parintii, rand pe rand,
in timp ce-n noi mai cresc gradinile.
Ei vor sa fie radacinile,
prin cari ne prelungim pe sub pamant.

Se-ntind domol parintii pe subt pietre,
in timp ce in lumini mai adastam,
in timp ce fericiri ne-mprumutam
si suferinti si apa vie pe la vetre.

Lucian Blaga

SUFLETE, PRUND DE PACATE

Suflete, prund de pacate,
esti nimic si esti de toate.
Roata stelelor e-n tine
si o lume de jivine.
Esti nimic si esti de toate:

aer, pasari calatoare,
fum si vatra, vremi trecute
si pamanturi viitoare.
Drumul tau nu e-n afara,
caile-s in tine insuti.
Iara cerul tau se naste
ca o lacrima din plansu-ti.

Lucian Blaga

SCOICA

C-un zambet indraznet privesc in mine
si inima
mi-o prind in mana. Tremurand
imi strang comoara la ureche si ascult.

Imi pare
ca tin in mani o scoica,
in care
prelung si neanteles
rasuna zvonul unei mari necunoscute.

O voi ajunge, voi ajunge
vreodat' pe malul
acelei mari, pe care azi
o simt,
dar nu o vad ?

Lucian Blaga

EVA

Cand sarpele intinse Evei marul, ii vorbi
c-un glas ce rasuna
de printre frunze ca un clopotel de-argint.
Dar s-a-ntamplat ca-i mai sopti apoi
si ceva in ureche

incet, nespus de-ncet,
ceva ce nu se spune in scripturi.

Nici Dumnezeu n-a auzit, ce i-a soptit anume,
cu toate ca a ascultat si el.
Si Eva n-a voit s-o spuna nici lui
Adam.

De-atunci femeia-ascunde sub pleoape-o taina
si-si misca geana parc-ar zice
ca ea stie ceva,
ce noi nu stim,
ce nimenea nu stie,
nici Dumnezeau chiar.

Lucian Blaga

PLUGURI

Prietene crescut la oras
fara mila, ca florile in fereastra,
prietene care niciodata inca n-ai vazut
camp si soare jucand supt peri infloriti,
vreau sa te iau de mana,
vino, sa-ti arat brazdarele veacului.

Pe dealuri, unde te intorci,
cu ciocuri infipte-n ogor sanatos
sunt pluguri, nenumarate pluguri:
mari pasari negre
ce-au coborat din cer pe pamant.
Ca sa nu le sperii -
trebuie sa te apropii de ele cantand.

Vino - incet.

Lucian Blaga.

NOI CANTARETII LEPROSI

Mistuiti de rani launtrice ne trecem prin veac.
Din cand in cand ne mai ridicam ochii
spre zavoaiele raiului,
apoi ne-aplecam capetele in si mai mare tristete.
Pentru noi cerul e zavorat si zavorate sunt cetatile.
In zadae caprioarele beau apa din mainile noastre,
in zadar canii ni se inchina,
suntem fara scapare singuri in amiaza noptii.
Prieteni, care stati langa mine,
incalziti-va lutul cu vin,
desfaceti-va privirile peste lucruri.
Noi suntem numai purtatori de cantec
pe la porti inchise,
dar fiicele noastre vor naste pe Dumnezeu
aici unde astazi singuratatea ne omoara.

Lucian Blaga

AMINTIRE

Unde esti astazi, nu stiu.
Vulturi treceau prin Dumnezeu deasupra noastra.
Alunec in amintire, e-asa de mult de-atunci.
Pe culmile vechi unde soarele iese din pamant
privirile tale erau albastre si-nalte de tot.
Zvon legendar se ridica din brazi.
Ochiu atat intelegator era iezerul sfant.
In mine se mai vorbeste si astazi despre tine.
Din gene, ape moarte mi se preling.
Ar trebui sa taiu iarba,
ar trebui sa taiu iarba pe unde ai trecut.
Cu coasa tagaduirii pe umar
in cea din urma tristete ma-ncing.

Lucian Blaga

LUCRATORUL

Te irosesti in incordari de arc
langa rotile mari de otel.
Strivesti intre degete sanii materiei.
Iti sunt de pacura mainile si afumate in zorile.
Lucratorule, cu sortul de piele albastra,
pentru tine masinile canta
mai frumos decat privighetorile.

Lucratorule, cu sortul de piele albastra,
tu stii ca frumoase sunt
numai lucrurile iesite din puteri omenesti.
Tu stii ca nici o stea
n-a fost facuta de mana ta,
si-ti zici: orce-ar spune prea multii guresii poeti,
nici o stea nu-i frumoasa.

Din fantani sfredelite-n osia planetei
iti scoti galetile de foc.
Nu te cunosc, nu ma cunosti,
dar o lumina aluneca
de pe fata ta pe fata mea,
si-o strig in sfintele vanturi.

Lucian Blaga

BUNAVESTIRE

In noapea asta lunga, fara sfarsit,
o femeie umbla supt cerul apropiat.
Ea intelege mai putin decat oricine
minunea ce s-a intamplat.
Aude sori cantareti, intraba,

intraba si nu intelege.
In trupul ei sta inchis ca intr-o temnita buna
un prunc.
De noua ori se-nvarte discul lunei
in jurul pruncului.
El ramane nemiscat si creste mirandu-se.

.....

In noua noapte fara sfarsit
ciobanii pazesc nasterea unor semne ceresti.
Ma duc intre ei sa vestesc:
Taiati-va mieii pe cruce
in amintirea jertfei ce se va face.
Ridicati-va de langa foc
in cojioace cu flacari de lana.

Luati faclia ce-am aprins-o
in steaua coborata
deasupra ieslelor roase de boi
si dati-o mai departe
din mana in mana.
In curand fiul omului va cauta un loc
unde sa-si culce capul,
razimandu-si-l ca si voi
de pietre ori de cani adormiti.
In curand ranile purtate prin vaile noastre
s-or vindeca
inchizandu-se ca florile la intuneric.
In curand picioare albe
vor umbla peste ape.

Lucian Blaga

ECHINOCTIU

Semne verzi subt sovairi solare

iesi sora sa vezi pe ogor.
Popi negri vestind sub pamanturi soarele
cu fluiere greerii umbla
pana-n paragul sicrielor
si-acolo mor.
Pe-aici, afara din oras, si ieri am fost
sa iscodim invierile in fata portilor.
Indrazneste sora, oh sora sa nu suspini.
Intr-o singura zi mugurii si iarba au crescut
repede ca unghiile si parul mortilor.
Fapturi, care-ati fost, unde va tineti ?
Nu le calca sora luminile - dediteii vineti.

Lucian Blaga

BIBLICA

lui Ion Breazu

Amiaza e dreapta. Linistea se rotunjeste albastra.
Zboruri spre ceruri cresc.
Glasuri se irosesc. Fiinte se opresc.
Vitelul in trupul vacii ingenuncheaza
ca-ntr-o biserica.

Maica Precista, tu umbli si astazi razand
pe carari de jocuri de apa pentru broaste testoase.
Intre ierburi inalte si goale
copilul ti-l dezbraci
si-l inveti sa stea in picioare
Cand e prea rau
il adormi cu zeama de melci.

Pentru tine lumea e o pecete
pusa pe-o taina mai mare:
de aceea mintea nu ti-o muncesti
cu nimic.

In caza langa blidarul cu smalturi rare
in fiecare zi pazesti cu rabdare
somnul marelui prunc.
A mustrare clipind
te superi doar
cand ingerii trantesc prea tare usile
venind sau iesind.

Lucian Blaga

INCHEIERE

Frate, o boala invinsa ti se pare orice carte.
Dar cel ce ti-a vorbit e in pamant.
E in apa. E in vant.
Sau mai departe.

Cu foaia aceasta inchid portile si trag cheile.
Sunt undeva jos sau undeva sus.
Tu stinge-ti lumanarea si-ntreaba-te:
taina traita unde s-a dus ?

Ti-a mai ramas in urechi vreun cuvant ?
De la basmul sangelui spus
intoarce-ti sufletul catre perete
si lacrima catre apus.

Lucian Blaga

IN PREAJMA STRAMOSILOR

Pe lespezi daca te apleci
auzi scarabei sarutandparintestile luturi,
crengile noastre cazute-n adanc, in tinuturi
amare si reci.

Pe lespezi urechea de-o pui, audu-se viermii,

cu freamat porniti pe caile vremii
cu carnea noastra sa se cuminece
pe rand in noua duminece.

Lucian Blaga

CANELE DIN POMPEI

Vazui in Pompei acel cane roman.
Asa ni-l voira zeitele sortii -
mulaj conservat in materia mortii,
sa nu-l putrezeasca nici ploaie, nici an.

Iesise sa scape din norul din usa,
de noaptea cazuta din munte cu foc.
Dar canele, scurt rasucindu-se-n loc,
se stinse ranjind si muscand din cenusa.

Te vad Dumnezeule - plumb, scrum si nor -
odata venind peste mine prin usa,
din muntele cerului, cotropitor.

Scapa-voi doar pana in poarta. Apoi
musca-voi, in Tine, a lumii cenusa.
Tiparul in TINE pastra-mi-l-voi.

Lucian Blaga

CANTECUL SPICELOR

Spicele-n lanuri - de dor se-nfioara, de moarte
cand secera lunii pe bolta apare.
Ca fetele cata, cu parul de aur,
la zeul din zare.

O vorba-si trec spicele - fete-n vapaie:

secera lunii e numai lumina -
cum ar putea sa ne taie
pe la genunchi, sa ne culce pe spate, in arderea vantului ?

Aceasta-i tristetea cea mare - a spicelor
ca nu sunt taiate de luna,
ca numai de fierul pamantului
li s-a menit sa apuna.

Lucian Blaga

IN LUMEA LUI HERACLIT

Produs al aerului soarele ar fi
al vremuirii, joc al unor pamantesti stihii,
asa credea-nteleptul din Efes.
S-ar plamadi solarul trup din nou, in fiecare zi,
din aburii fosforescenti care din mare ies.
Stiu ca iubita mea-i asa, pe care o slavesc.
Mereu e alta, alta e, tot alta,
ca soarele antic, un rod al fiecarei dimineti.
S-alcatuieste din lumini pe care nu le-nveti,
se infiripa din splendori pe care tacand le preamaresc.

Faptura fara ieri, intruchipata iar si iar,
in ciclurile arzatoarei, reluatei tinereti
imi este dat, pana la capatul acestei vieti,
in fiecare zi din nou s-o cuceresc.

Lucian Blaga

ULISE

De pe liman pe golfuri
privirea ti-o roteste.
E liniste ca-n ziua

cand ma-ntorsei hoteste
si ti-am golit de oaspeti
viata, pragul, tinda.
Ia seama Penelope
ce neteda-i oglinda.

Se-ntinde marea clara
pe-un prund de oseminte.
Nu-i nimenea cu prora
s-o stearga, s-o framante.
Doar serpii taie apa
spre-un tarm ghicit in zare,
trecand peste adancuri
ca semne de-ntrebare.

Catargul putrezeste
la margine de timp
acolo intre Hades
si-acele culmi in nimb.
Nu m-amageste ceasul
sa numar nestemate,
nici nu ma cheama-n urma
furtuni si vraji uitate.

Vezi, orice amintire-i
doar urma unor rani
prin tari, prin ani primite,
pe la rascruci si vami.
Nu astepta patanii
sa izvodesc, alese.
Desarta nascocire
e vorba ce se tese.

Dar pe liman ce bine-i
sa stam in necuvant -
si, fara de-amintire
si ca de subt pamant,
s-auzi, in ce tacere
cu zumzete de roi,

frumusetea si cu moartea
lucreaza peste noi.

Lucian Blaga

BUCURESTI 1919

Liliecii tasneau in slava,
cand ne paraseam lacasul.
Paltinii, crescuti in noapte
din asfalturi ca din lava,
isi imprastiau samanta
zburatoare-n tot orasul.

Nimeni nu dormea in noaptea
cea de veghe. Nici penatii
viitoarei generatii.
Ne plimbam pe bulevarde
prin troiene de seminte -
si simteam cum talpa arde.

Doar tarziu Segetatorul
incearca-ntr-o doar' s-apuna
cand scancea in poarta cheia.
Vantul ne-azvarlea in par si-n
fata pulbere de luna,
calda inca vremea-aceea.

Tinand soarele in mana,
un oltean - pe jumatate
om aievea, -n rest fantana
cu o cumpana in spate -
dimineata da navala
cu un chiot in cetate.

Lucian Blaga

ULCIORUL

Pe masa imi sta, durat din argila,
ulciorul. In rostul ceramic asez uneori,
cu roua pe ele, iubitele flori.
Prefer trandafiriul de purpura.
Tainic, urmand un sacru canon,
dimineata, de o raza cereasca
atins, trandafiriul isi las-o petala pe masa,
dorind in lumina sa stea fara masca.

Se face ca torn, alte dati, in ulcior
tomnaticul soare prin teascuri trecut,
curgator aur crud,
vin de piatra, soi cald de Aiud.

Mai apoi cateodata pastrez in ulcior
si-un lucru mai scump si mai rar:
gramada de boabe de chihlimbar,
lacrimi pe care o padure le-a plans,
cand ultimul alb unicorn s-a stins.

Lucian Blaga

OEDIP IN FATA SFINXULUI

Ascult. Adancul tau ce-amar si ce pustiu,
cat de fierbinte, dulce trebuie sa fie.
In preajma ta, in larg, se stinge tot ce-i viu,
doar pajistea cu oseminte invie.

Astept aici cu-nspaimantata bucurie,
tacerea lunga sa se rupa intre noi,
cumplit, amarnic sfasiata ca o iie
intr-un iatac, pe intuneric intre doi.

Si vad mirat cum ghiarele din cand in cand
iti ies si se retrag in pungi de catifea,

ca la pisici, in gand si-n prag la panda stand.

Vorbesti ? - Te doare si pe tine intrebarea ?
C-un freamat te mai stinghereste-o clipa marea,
dar aripa ti-o potrivesti spre-a ma curma.

Lucian Blaga

POD PESTE MURES

La vad, un pod de lemn, cu coperisul de sindrila,
lung cat o ulita de sat,
se-ntinde peste MURES. Mal vrea la mal in veci sa lege.
Astfel tara mostenitu-l-a din leat.

Isi au maretele-npliniri si lucruri cantaretii lor,
dar podului ii canta numai apa, ce subt el se-ndeasa,
despre toti si toate-i canta, cate au trecut
pe el ca printr-o casa, lunga dreapta casa,

ca printr-o casa la al carei prag
sfarseste drumul, ca sa iasa
la celalalt capat iarasi drum, drum vechi - in lume
precum pravila il vrea - lasat in voie sa porneasca.

Osti trecura-n veac pe-aci, si Radu cel Frumos,
roti ferecate, robi domnesti, comori si lacrimi,
moti cu ciubare, turme, vanturi,
rapusi si-nvingatori, stindarde, patimi.

Pe toti si toate-n nopti, cand valvele se bat,
ii poti vedea-n lumini de-o clipa inca,
asa cum ceasul, de pe un tarm mutandu-i,
i-a mantuit spre celalalt peste valtoarea-adanca.

Dar ce liniste-i acum la vad ! Ce treaza-amiaza !
Prin istorie adie doar miros de otava.
Subt pod un sarpe se soreste, lung si nemiscat,

ca-ntr-o emblema rara, de straveche slava.

Lucian Blaga

GIORDANO BRUNO CANTA BALADA PERMANENTEI

E acelasi, nu-s aceleasi.
E acelasi unic soare
rasarit din munte, gand.
Sa se intrupeze-n vale
alte umbre sunt la rand.

E acelasi, nu-s aceleasi.
E acelasi unic soare
albul inului sorbind.
Sa intinda panza-n iarba
fete, alte sunt la rand.

E acelasi, nu-s aceiasi.
E acelasi unic soare
talc suav invederand.
Ca sa coloreze ceasul
fluturi - altii sunt la rand.

E acelasi, nu-s aceleasi.
E acelasi unic soare
ce-nfierbanta roua, vant.
Sa indure moartea-n vara
alte spice sunt la rand.

E acelasi, nu-s aceleasi.
E acelasi unic soare
inima prin lumi batand.
Sa ingane-n vreme rugul
alte-amurguri sunt la rand.

Lucian Blaga

CIMITIRUL ROMAN

Huliti au fost romanii
de unii invatati din vremi mai noua
ca metafizica n-ar fi creat
ca alte glorioase semintii,
doar apeducte, colisee,foruri, drumuri,
eterna urbe, castre si troiane de hotar.
Huliti au fost romanii
ca numai case-ar fi cladit cu atrii
primind de sus lumina
s-avertisment tinand pe praguri : cave canem.

De ti-ar fi dat s-ajungi odat'la Roma
si-adanc in tara, prietene, pe Via Appia te-ai pierde,
ai intelege-atuncia, ce nedreapta-i cumpana
cu care oamenii, popoarele, virtutea unul altuia
si inima si-o cantaresc. Caci ai vedea un Drum,
care se duce, se tot duce in peisaj,
piatra cu piatra, potrivind,
un drum flancat, de-a stanga si de-a dreapta,
cu sarcofage, urne, mauzolee,
pastrand cenusa, oseminte-adapostind.

Asa vedeau romanii Drumul, orice limite-nfruntand
in mare-mparatie a vietii-naintand prin moarte
sadita-n siruri
de doua parti. Cei de la umbra chiparosilor
in sarcofage dorm, asculta sunetul
de securi si de lanci, marsul cohortelor,
rotile de care, nechezul cailor. Acestea toate,
la randul lor, acuma nu mai sunt,
dar mortii cei mai vechi, aceia mai asculta
la drumul care suna pe pamant.

Asa inchipuiau romanii cimitirul:
un drum flancat de doua randuri de taceri.

Aceasta-i metafizica romana: un Drum.
Un drum ce-nainteaza printre morti, nu printre vii.

Lucian Blaga